

GODINE MAGAREĆE...

Kiša...

Celzijus, koji se očito naljutio na nas, ne može zasjeniti, a ni pokvariti atmosferu koja vlada na našem Festivalu.

Lijepo je vidjeti u holu koliko ljudi dolazi...

Namjerno dođu ranije, razmjenjuju dojmove sa prethodne predstave, i sa nestrpljenjem čekaju da uđu u salu, zauzmu svoja mjesta i uživaju u novoj...

A ove godine, sve su predstave odlične!

Sinoć su nam bili Banjalučani iz Gradskog pozorišta Jazavac! Magareće godine...

Uživali smo... I stari i mladi...

Podsjetili smo se na Ćopića kojeg smo čitali u školi, obavezno, neobavezno...sa malo i sa puno godina...

I uvijek mu se vratili sa istim onim uzbuđenjem...

Dobri su bili... :)

Još kad sam čula da se glumačka postava uvijek mijenja...a oni su tako dobro uigrani...

Svaka čast!

Večeras dočekujemo Gradišćane!

Dolaze sa predstavom „Ženski razgovori“!

Zanimljivo će sigurno biti...

Dobrodošli, dragi naši gosti!

Ruku na srce, sve je zanimljivo kad je Festival u pitanju!

Vidi se to od ranog jutra kad počinju radionice, koje vodi glumica Slađana Zrnić, dobra atmosfera u redakciji...

Navečer predstave, okrugli sto...

Druženje...

Da bar traje duže...

Zato ćemo uživati u svakom trenutku!

Hajde da se zabavljamo!

P.S. Jučer su nam stigli u goste poznati režiser Jasmin Duraković i budući gradonačelnik Sarajeva Mirsad Ćatić Čuperak (ako Bog da).

OKRUGLI STO...

MAGAREĆE GODINE

BELINDA BOŽIČKOVIĆ

Strajo Krsmanović nije krio oduševljenje što ćemo večeras imati priliku razgovarati o svima znanim i dragim „Magarećim godinama“.

Ljubiša Savanović, jedan od organizatora pozorišta, na samom početku je upoznao prisutne sa nastankom i radom pozorišta. Gradsko pozorište Jazavac slavi petnaesti rođendan, jubilej koji je za njih značajan kako zbog dugogodišnjeg uspješnog rada, tako i zbog podatka da je pozorište osnovano od strane tri glumca odlučna u namjeri da neće čekati nikoga da im osigura posao. U pozorištu su aktivne tri scene: Scena za djecu- JUHU scena, Večernja scena i Scena za mlade, koja je pripremala večerašnju predstavu. Pozorište već dugi niz godina uspješno realizuje i Međunarodni festival mladog glumca ZAPLET. Večerašnja predstava je rađena povodom jubileja Branka Ćopića, a glumački ansambl koji smo imali priliku gledati izmijenjen je u odnosu na premijernu postavku predstave.

Strajo Krsmanović je priznao da mu se već tokom samog dolaska na predstavu nametnulo pitanje koliko se zapravo danas može razumjeti Ćopićev humor, za kojeg s pravom možemo reći da je arhaičan. Za razliku od današnjeg humora u koji je utkano sve ono što korespondira sa zlobom, u predstavi nam se otvara i jedna posve drugačija verzija Ćopićevog humora prožetog dobrotom, a koliko god nam to bilo teško priznati, čovjek tek u intimi pozorišta dobije priliku neosuđivane identifikacije sa njom. Samu predstavu je Krsmanović opisao kao scenski čisto izvedenu i artikulisano cjelinu.

Sulejman Bosto, za koga je Krsmanović na samom početku okruglog stola rekao da zna Ćopića napamet, pojasnio je da je imao priliku rasti uz cjelokupan Ćopićev opus, te počastio sve prisutne jednim odlomkom iz „Izokrenute priče“. Izrazio je zabrinutost da nove generacije nisu u stanju čitati Ćopića u svoj njegovoj punini, što se javlja kao posljedica medijski prezentiranog nasilja rađenog na matrici brutalnosti.

Vojislav Vujanović je rekao da je jedan od razloga zbog kojih je uvrstio večerašnju predstavu u takmičarski program kolektivna igra u kojoj su svi likovi imali izrazito precizno mjesto i karakterologiju, te je bez obzira na veličinu ansambla svaki glumac osigurao mjesto svom liku. Fascinira ga što je Ćopić malo pomaknut iz svog vremena i približen nama. Ovakvim načinom interpretacije predstava je pomjerena iz lokalnog ambijenta, čime dobija na univerzalnosti kroz koju progovara o mladalačkoj poletnosti preko traženja načina da se odupru torturi i izbore s onim u šta su bili zarobljeni, što predstavlja sadržajnu okosnicu predstave. Svaki lik je unosio svoje karakteristike u igru, a te igre su rezultirale spletom odnosa među likovima, uključujući i one protiv koji se bore. Oni su večeras pokazali da se Ćopićeva misao može prenijeti u današnje vrijeme, a kada ga očistimo od elemenata folklornog, dobijemo čistog Ćopića.

Sulejman Bosto je kao jedan od problema koji su mu se nametnuli gledajući večerašnju predstavu naveo pitanje osavremenjivanja i aktualizacije nečega iz davnih vremena. Nije pristalica direktnih sredstava koje smo imali priliku vidjeti i večeras, i ta vrsta doslovnosti mu smeta. Unuk kao dijete interneta, upotreba riječi koje nisu u skladu s tim vremenom, te komična scena o upravnikovom putovanju u Igalo, a koja prema njegovom mišljenju nije bila čak ni smiješna, su njemu nepotrebne u tekstu koji ima svoju cjelovitost ozbiljne kritike represivnog režima u tim vremenima.

OKRUGLI STO...

Straju Krsmanovića je zanimalo koliko je bilo teško igrati ovakvu predstavu obzirom da su s jedne strane scensko čitanje i igranje dva različita pojma, a s druge strane se opet javlja arhaičnost Ćopićevog humora.

Belinda Božičković je pojasnila da njima nije bilo teško osjetiti duh Ćopićevog vremena.

Smiljana Marinković misli da u ansamblu ne postoje članovi koji nisu mogli razumijeti to vrijeme. Iako neke stvari iz tih vremena, navodeći kao primjer veliki nivo strahopoštovanja, nisu bliske današnjem vremenu, humor koji Ćopić donosi im nije toliko dalek i oni su ga kao glumci mogli osjetiti.

Faketa Salihbegović- Avdagić je čestitala glumačkom ansamblu na izvedbi uz konstataciju da smo i večeras imali priliku vidjeti iskrene reakcije publike.

Ljiljana Čekić se pridružila čestitkama ansamblu, te naglasila da je njoj večerašnja predstava i u rediteljskom, a i u glumačkom smislu bolje urađena u odnosu na prethodnu. Smatra da je najbolji dokaz o uspješnom radu na predstavi broj izmjena u glumačkom sastavu, a bez obzira na koje predstava uspješno funkcioniše. Prema njenim riječima večeras smo imali priliku gledati jednu čvrsto urađenu, razigranu predstavu.

Edin Korjenić je iznio svoje viđenje Ćopića poredeći ga sa kamilicom koja ima blago, ali trajno djelovanje, što se i Krsmanoviću dopalo. Zanimalo ga je da li su tokom rada na predstavi razmišljali o tragičnom Ćopićevom kraju.

OKRUGLI STO...

Drago Batar ističe da se nisu doticali tematike Ćopićeve smrti, prvenstveno zbog sadržaja predstave koju su radili, ali i zbog toga što ono zatvara krug Ćopićevog stvaranja, te da bi vjerovatno u slučaju rada na nekom autobiografskom tekstu posvetili više pažnje toj problematici.

Strajo Krsmanović „Magareće godine“ naziva antologijskim ostvarenjem koje ne može a da se ne ureže u biće onoga koji pročita djelo. Kada je u pitanja sama izvedba koju je okarakterisao kao čitku, britku, tačnu i jednostavnu, gotovo da nema zamjerke.

Senad Milanović je također pohvalio večerašnju izvedbu. Vjeruje da Ćopićev humor njegovoj generaciji i nije toliko stran, jer su svi oni u većoj ili manjoj mjeri odrastali uz njega.

Ibrica Čustić priznaje da se konačno uspio odmoriti uz ovu predstavu, jer je posljednjih mjeseci gledao predstave koje obrađuju tešku tematiku. Upravo zbog svoje nevinosti ona na neki način predstavlja lijek za publiku. Zahvalio se ansamblu na divnom izvođenju, a posebnog je pohvalio lik Hamida kojeg je igrala Belinda Božičković.

Slađana Zrnić je pohvalila čistu i preciznu glumačku igru. Smatra da je Belinda Božičković na neki način i dodirnula tematiku Ćopićeve smrti kroz lik djeda i njegov završni monolog. Ono što ističe kao veliku dragocjenost ovog pozorišta je priča o njegovom nastanku.

KNJIGA UTISAKA...**„MAGAREĆE GODINE“****GRADSKO POZORIŠTE „JAZAVAC“ BANJA LUKA**

Ma ja, ma ja! Supper!

KuX

Da se obavezno odigra ponovo,
po mogućnosti u svim školama.

Elenora

Poruka svim mladim ljudima, čak i
deda
ima bolji društveni život od nas.

PeggySue

Inspiracija za iduću predstavu.

dpEkoArt

Veoma inspirativna i nostalgična
predstava, jako mi se svidjela i
podsjeća me na vremena u kojima
nisam živio. Posebne pohvale
ravnatelju.

Goran Džeferson

Odlična i zanimljiva predstava. Sve
pohvale za ekipu. Pozz za Bajeta! :)

Lela

Super, sve čestitke.

#Alan

GLAS PUBLIKE...**“MAGAREĆE GODINE“****GRADSKO POZORIŠTE „JAZAVAC“ BANJA LUKA**

Sve pohvale za predstavu, posebno mi se dopala retrospekcija i odgojni efekat djeda, tj. način na koji djed uči svoga unuka kako da bude socijalan, a ne asocijalan.

Greta Kuna

Odlična predstava.
Oduševljena sam likom Duleta, svaka čast.

Adnana

Posebno mi se dopala Zora i njene preslatke kikice. :)

Enver

Sve pohvale za ovaj pozorišni komad. Imali smo priliku uvidjeti razliku između djetinjstva nekad i djetinjstva sada. Djeca su danas manje društvena, nažalost.

Ena

Odlična ekipa. Najviše mi se svidio lik Smrdonje. Sve nas je uspio nasmijati. :)

Amila

PREDSTAVLJAMO...

BELINDA BOŽIČKOVIĆ, rediteljka i glumica Gradskog pozorišta „Jazavac“ rođena je u Zavidovićima, a odrasla u Modriči. Završila je Akademiju umjetnosti glume u klasi profesora Željka Mitrovića u Banja Luci. Trenutno je student druge godine režije na Akademiji umjetnosti. Kaže da je dobra energija vezana za Ćopića i za njegova djela i da je zbog toga izabrala da radi baš tu predstavu. Pored toga što je režirala predstavu „Magareće godine“, glumila je i ulogu Hamida Rusa. Kaže da nema običaj da glumi u svojim predstavama, ali situacija je bila takva da su morali „uskakati“ tako da je jednom glumila i jednog od braće Mandić. Moramo reći da se odlično snašla i u ulozi glumca i rediteljke. :) Belindi ovo nije prvo pojavljivanje na nekom od naših festivala. U nizu njenih uspjeha moramo spomenuti da je režirala pobjedničku predstavu TIFBU2014 „Terapija“, za koju se, ne samo u Bugojnu nego i gdje god nastupi, traži karta više.

RAZGOVOR SA...

SULEJMAN BOSTO

Razgovaramo sa Sulejmanom Bostom, članom stručnog žirija. Profesora smo pitali da nam kaže svoje mišljenje o značaju Festivala sa dugogodišnjom tradicijom za grad poput Bugojna.

Vi ste na neki način i sugerisali odgovor na pitanje. Festival ima dugi vijek, dugogodišnje iskustvo i on već u svojoj historiji ima višestruko

ponovljenu važnost. Značaj FEDRE i svih festivala ovog tipa u kulturnoj mapi jednog grada je iznimno važna i nesumnjiva. Sama historija potvrđuje njegovu važnost, a iz godine u godinu se ljestvica stalno pomjera prema gore. FEDRU posmatram unutar dvije perspektive. Prvobitno unutar kulturne mape grada Bugojna, ali je očito da ona nadilazi uski pojam granice jednog grada, jer je riječ o festivalu koji uvezuje kulturne zajednice, pozorišne zajednice, ljude, regije. Uža perspektiva je ona perspektiva koja se tiče striktno teatra kao tipa kompleksne umjetnosti, umjetnosti koja u sebi sintetizira i umjetnost riječi, geste, tijela, scene, likovnost, glasovnost, muziku, dakle sve elemente koji čine složeni jezik teatra. U čisto teatarskom smislu FEDRA ima zrelost, bez obzira što se radi o festivalu amaterskih pozorišta, što ni najmanje ne umanjuje njenu vrijednost. FEDRA u tom pogledu ima značaj i u historijskoj projekciji, ali i u prostoru sadašnjeg trenutka.

Zanimalo nas je da li je zadovoljan kvalitetom dosadašnjih predstava i šta očekuje u narednim danima.

Ne smijem biti jako izričit u vrednovanju jer je Festival još u toku. Žiri uredno radi, vodimo konstruktivne razgovore, a to nam nije teško pošto su predstave sa svim varijantama od predstave do predstave različite, ali kvalitetne. Već dosadašnji dio Festivala je pokazao zavidan rang u svim elementima pozorišne umjetnosti ili njenim pojedinim aspektima. Moj utisak, a vjerujem da ga dijele i mnogi drugi, svakako je pozitivan. Još uvijek ne mogu uspostaviti nikakvu hijerarhiju, konačan sud, to će doći na kraju kada vidimo sve predstave. Bez obzira na odluke koje ćemo uskoro donijeti, to ne umanjuje značaj nijednog pozorišta. Svaki i najmanji element koji je izveden pred bugojanskom publikom zaslužuje pohvalu. U kumulativnom smislu dobitak Festivala je u tome što sama umjetnost kazuje neke ljudske istine, istine o svijetu. Kroz teatarsku umjetnost, a samim tim i Festival, mi se krećemo u jednom svijetu koji je neobično značajan u strukturi našeg života. Umjetnost nam nekad može puno istinitije reći od bilo kojih drugih spoznaja.

ČETVRTI DAN FESTIVALA...

ČETVRTI DAN FESTIVALA...

VEČERAS...

Grad pozorište Gradiška

**ŽENSKI RAZGOVORI
(Duško Radović)**

REDITELJ: Admir Mešić

Igraju:

Jelena Šinik

Ivana Kanjuga

Nevena Vilendečić

Anđela Vukotić

Mirela Ćeman

Kristina Tutić

Jovana Marić

**SCENOGRAFIJA, KOSTIMOGRAFIJA, IZBOR MUZIKE I KOREOGRAFIJA:
Admir Mešić i Grad pozorište.**

O POZORIŠTU...

Grad pozorište osnovano je 9. 12. 2007. godine na Osnivačkoj skupštini u Gradišci. Pozorište je osnovano na inicijativu mladih gradiških glumaca: Draška Vidovića, Admira Mešića, Zlatana Vidovića, Mirele Predojević i Đorđa Jankovića, a uz podršku Opštine Gradiška.

Pozorište je pokrenuto sa ciljem popularizacije pozorišne umjetnosti u Gradišci. To je korak više da opština preraste u grad jer je pozorište jedan od glavnih kulturnih simbola svakog grada.

Pozorište je počelo sa radom 25. 04. 2008. godine premijerom predstave „Luda Lova“ na sceni Narodnog pozorišta Republike Srpske u Banjoj Luci. Nakon toga premijera iste predstave u Gradišci u obnovljenom Kulturnom centru, odigrana je 23. septembra 2008. godine.

Slijede predstave: „Audijencija“ u decembru 2008. godine, „Neke djevojke“ 2009. godine, „Do posljednjeg daha“ 2010. godine, „Ne igray na Engleze“ premijera 2011. godine.

Svaka od ovih predstava igrana je više puta, osim u Gradišci, i u mnogim gradovima u zemlji i inostranstvu.

Grad pozorište zapošljava dva profesionalna glumca i jednog pomoćnog radnika. Ostali radnici i umjetnici angažuju se honorarno. Djeluju u prostorijama Kulturnog centra Gradiška.

U sklopu Grad pozorišta pokrenut je i Omladinski studio kojeg čine amateri uzrasta srednje škole. Studio je počeo sa radom u proljeće 2011. godine. Članovi studija su igrali premijeru predstave „Pokondirena tikva“ u režiji Draška Vidovića u decembru 2011.godine. Predstava je učestvovala na FEDRI, amaterskom festivalu u Bugojnu.

O PREDSTAVI...

RIJEČ REDITELJA...

Ovo remek djelo Duška Radovića je sveltremeno i aktuelno u bilo kojem vremenu i bilo kojem mjestu na našoj planeti, jer je univerzalno i govori o najvažnijem odnosu, a to je odnos između žena i muškaraca. Ono što u majstorski napisanim pričama (monolozima), Duška Radovića je iznimno i posebno, što je taj univerzalni odnos napisan iz ženske vizure i ženske psihologije. Sam tekst je

zanimljiv i provokativan te reditelju daje kreativan izazov i odgovornost u njegovoj realizaciji i scenskom uprizoravanju. Pošto tekst nije u dramskoj formi prvi zadatak je kako ga dramatiizovati i koje priče odabrati. Rješenje je bilo odabrati priče koje će mladim glumicama biti približne njihovim karakterima i senzibilitetu, a onda poredati priče u svojevrstni kolaž, u kojem će se svakoj priči pristupiti kao maloj monodrami. U svakoj priči bilo je potrebno odrediti o kojem tipu žene se radi, kako je predstaviti na sceni kako bi publika mogla da prepozna o kakvoj ženi se radi, odnosno trebalo je napraviti simbiozu između onoga šta se govori u tekstu i ko govori.

Tako sam izabrao sedam djevojaka i 18 priča, i tu se pojavljuju razni ženski likovi (žena sponzoruša, žena koja je ostavljena, žena koja je zaljubljena, žena konobarica, žena automehaničar, žena udovica, baba sa sela, poslovna žena itd.)

Na taj način smo oživjeli priče i dobili dinamiku i ritam predstave. Predstava ima i dvije plesne scene koje unose jednu dozu romantike i sanjarenja koji su svojstveni isključivo ženama. Djevojke koje igraju su IV razred i nemaju to životno iskustvo, ali su u amaterskom smislu uradile solidno svoje likove i njihove godine i naivnost daju posebnu draž ovim pričama Duška Radovića.

Kako je predstava napravljena u formi "stund up" komedije time je i stil predstave zasnovan na minimalizmu, te je predstava "siromašna" scenografijom, kako bi priče i igra bili u prvom planu. Naravno, to je i produkcijski korisno, za naša gostovanja u drugim gradovima, jer finansijski faktor u našim pozorištima, a pogotovo u našem malom i mladom pozorištu je nešto što vas tjera da budete kreativniji i maštovitiji sa onim što vam je na raspolaganju. Iz tih razloga, kao reditelj sam bio i kostimograf i scenograf i odabrao muziku i uradio koreografije. Muzika u predstavi su poznate numere Zdravka Čolića, jer je to muzika koja nekako pristaje "Ženskim razgovorima" i daje taj romantični i ljubavni štih svim pričama. Kostimografija i rekvizita je svedena i u funkciji lika i priče. Ona nije sama sebi svrha nego treba da upotpuni lik i da ga vjerodostojno predstavi publici. Scenografija je jednostavna i sastoji se od jednog stola i stolice, a prostor je riješen svjetlom, dok je dekorativno na zavjesi postavljeno veliko crveno srce 3x3 metra, koje je sve vrijeme osvijetljeno crvenom bojom.

O REŽISERU...

ADMIR MEŠIĆ rođen je u Gradišci gdje završava osnovnu i srednju školu. U Sarajevu 2005. godine diplomira glumu na Akademiji scenskih umjetnosti u klasi Izudina Bajrovića.

Igrao u predstavama "Buba u uhu" Sulejmana Kupusovića (Pozorište mladih), "Tetovaža" Aide Bukvić (Putujući teatar Hasije Borić), "Srebreničanke" Gojka Bijelca (Narodno pozorište), "Otelo" Rahima Burhana (Kamerni teatar), "Dame biraju" (Alt teatar), "Grozdana na zrnu bibera" produkcija "Face" teatar. Luda lova Željka Stjepanovića (Grad pozorište Gradiška), "Ne igraj na Engleze" Duška Lončara (Grad pozorište), "Generalna proba samoubistva" i

"Kumovi" Luke Kecmana (Grad pozorište).

Od 2005. do 2011. godine bio je voditelj dječijeg kviza "Učilica" na BHT-u. Igrao u nekoliko epizoda serija "Viza za budućnost" i "Crna hronika".

Od 2012. do 2016. godine je na funkciji direktora Grad pozorišta Gradiška.

U 2014. godine režirao je amatersku predstavu "Ženski razgovori" po tekstu Duška Radovića koju je radio sa polaznicima Omladinskog studija Grad pozorišta.

TEORIJA KOJA HODA...

ANA VUJANOVIĆ

POSLEDNJI HUMANISTIČKI TEATAR

U doba vrhunca/kraja humanizma, kada naspram subjekta stoji samo subjekt, subjekt počinje da istražuje samog sebe. Zapravo, subjekt sebe svojom akcijom pretvara u sopstveni objekt i postaje autokrata. Pirjevec savremeno društvo (a radi se o 50-im i 60-im godinama XX

vijeka) i definiše kao autokratsko: „Autokratsko društvo je društvo takozvane represije reifikovanosti, usamljenosti i gomile. To je potrošačko masovno društvo.“

Teatar autokratskog društva je teatar apsurdna Becketta i Ionesca. Teatar apsurdna se tako pojavljuje kao krajnje ostvarenje teatarskog modernizma – kao visoki modernizam autoreferencijalnog i autorefleksivnog umjetničkog jezika. Nakon toga, u doba preživljavanja kraja subjekta i humanizma pojavljuje se pozorišna neoavangarda 60-ih godina i u okviru nje pozorišna antropologija.

Pozorišna antropologija, određujući se u odnosu na antropologiju i bazirajući se na konceptima predizražajnog stanja i energije, uspostavlja se kao teatarska praksa koja za centralnu figuru postavlja, ne čovjeka, nego aktivnog, kreativnog subjekta. Gdje god odem, pronalazim millieue sastavljene od motiviranih manjina: ljudi koji žedaju za akcijom i transcendentnošću kroz teatar. Barba „transcedentnost“ tumači kao „nešto što nema doktrinu“. Transcedentnost (izuzetost, sloboda) i akcija su osnovne pretpostavke uspostavljanja humanističkog subjekta; on mora biti mišljen kao transcendentan i aktivan, da bi uopšte postojao. „Motivirane manjine“ o kojima Barba govori su one koje teže da budu (humanistički) subjekti; to su grupe koje se historijski još nisu uspostavile kao subjekti a savremeno doba već je proglasilo njegovu smrt. Subjekt pozorišne antropologije, ostvaren proizvodnjom predizražajnog stanja, pokušava da (re) konstituiše onu bitnu univerzalizujuću tendenciju koju subjekt ostvaruje u humanističkom društvu. Moguće je doći do samog „pravog i prirodnog tijela“ i to je moguće tako da kreativni subjekt svojom akcijom dođe do svog pravog i prirodnog tijela i moguće je da se sam oslobodi onoga što mu je nametnula kultura i tako je transcendirira.

TEORIJA KOJA HODA...

Drugim riječima, tijelo može prestati da bude označitelj i to sam subjekt može osloboditi svoje tijelo njegove označiteljske funkcije za druge označitelje. Subjekt ovu akciju može izvesti samo tako što će transcendirati proces. Ipak, on u toj transcendenciji (p)ostaje predizražajan! Sa aspekta Barbine pozorišne antropologije, proučavanje nezapadnih scenskih tehnika i tradicija ima za cilj pronalaženje zajedničkih osnova, univerzalne početne pozicije za izvođače koji dolaze iz najrazličitijih kultura. Ono što ovaj koncept isključuje, a ono ga određuje je da se to proučavanje i pronalaženje – a to je ovdje ono što je važno naglasiti – vrši iz jedne sasvim specifične (neuniverzalne) perspektive, perspektive čovjeka-subjekta sa Zapada u doba njegovog kraja. Izuzetnošću svoje pozicije on dobija mogućnost da u okviru umjetnosti ponovo konstituiše princip univerzalizacije što je (bila) i njegova osnovna funkcija u humanističkom društvu.

Nešto drugačijim putem, do sličnih zaključaka došao je i Pavis semiotičkom analizom Fausta realizovanog u ISTI 1987. godine. Na početku analize, on napominje da je problematična već sama zamisao interkulturalnog teatra zasnovanog na tipičnozapadnom mitu o Faustu. Čitava analiza bavi se dalje organizacijom djela, prije svega dramaturgijom njegovog mizanscena. Tim postupkom, on utvrđuje da ovaj projekat, iako su izvođačice iz azijskih kultura i scenski pokret zasnovan na izvođačkim tehnikama japanskog i indijskog teatra, svojom organizacijom pokazuje tradicionalne (humanističke) principe Zapadne kulture. Iako je djelo fragmentarno i neka vrsta work in progress-a, ono svakim svojim fragmentom konsekventno (re)konstituiše isključivo elemente Zapadnog društva, kulture i teatra. U tom smislu, moglo bi se reći da je funkcija i/ili efekat djela da Zapadnu tradiciju sprovede i pokaže kao „opšti neutralni princip“, koristeći i uključujući (ali dekontekstualizujući ih) u nju nezapadne elemente. Polarizacija uloga Fausta i Mephista je mjesto na kojem se konstituišu dihotomije i binarne opozicije Zapadnog društva: aktivno-pasivno, Zapadni ženski princip-Zapadni muški princip, otvoreno-zatvoreno. Barbin Faust ostvaruje i tipične elemente Zapadnog teatra – patos, melodramu i burlesku. I na kraju, svaki njegov fragment ponavlja i reelaborira klasičan Zapadni naratološki model zasnovan na shemi: subjekat + aktivno stanje glagola (predikat) + direktni objekat. Barbin teatar se uspostavlja kao simptom Zapadnog društva koje mora preboljeti kraj humanizma da bi se nova društvena struktura konstituisala. Društveni zahtjev glasi: Još neko vrijeme mora se održati iluzija da je subjekt moguć, još samo malo potreban je privid njegove stabilnosti! Iz teatra (predstave, njenog sadržaja) se eksplicitno isključuje ono (smrt subjekta) što konstituiše taj svijet (postmoderni svijet u kojem nema više stabilnog i centriranog subjekta).

S jedne strane, pozorišna antropologija govori o uspostavljanju (kreativnog) subjekta i društvo joj dodjeljuje to izuzetno mjesto (mjesto teatra kao „otoka slobode“) u okviru kojeg će taj subjekt biti moguć. Ali, ono što društvo potiskuje kako bi se samoodbrnilo i samoočuvalo u „bolnom“ periodu do uspostavljanja nove strukture, konstituisalo se u procesu i organizaciji umjetničkog djela. Subjekt pozorišne antropologije je imanentno postavljen kao predizražajan. Organizacija procesa rada usmjerava ga i zadržava u predizražajnom stanju. Njegova (humanistička) „želja da izrazi“ je odbačena. Subjekt se vraća korak unazad, ali u toj poziciji subjekt se ne uspostavlja. Nemoguć je; on ne izražava i ne komunicira. Čak se i njegova neintencionalna izražajnost mora spriječiti. Subjekt pozorišne antropologije je obećanje (humanističkog) subjekta u kontekstu kada taj projekat više nije moguć. Materijalnost medija (predizražajno tijelo) pruža otpor (emancipatorskom) sadržaju djela. Pozorišna antropologija tako, na nivou svoje materijalnosti, pokazuje istinu savremenog društva – subjekt je moguć još jedino kao „kvazisubjekt“.

KLOŠARENILO...

EDO VON KORJENIĆ, VON OVO VON ONO...

KADA TI SRCE STANE I NEĆE VIŠE DA KUCA ZA TEBE

PREVIŠE RAZMIŠLJANJA O ŽIVOTU

Ja tebe volim
Ti mene ne voliš.

ZAŠTO NIJE UVIJEK ISTI DAN

Jer ne znam
kako ćeš me pogledati
danas

nedjeljom
i blagdanskim ručkom
ili
kišnim ponedjeljkom
i grmljavinom.

UVIJEK NEKO NEKI TERET NOSI

Uvijek neko neki teret
nosi
na leđima
i u kosi

hrast nebo
i imelu

a ja ljubav
skrivenu.

KADA TI SRCE STANE I NEĆE VIŠE DA KUCA ZA TEBE

Nije zbog tebe
nije zbog sebe
zbog drugog je.

ZAŠTO SU ŠKOLE UVIJEK ZATVORI

U miru se u školama osjećamo
kao u zatvoru

u ratu škole pretvaramo
u zatvore

da se ponovo osjećamo
kao u miru.

STROGA GIMNAZIJA U BUGOJNU

Oko škole
Cvijeće raste

a u bašti znanja
vesela djeca
plaču.

NJEŽNA PJESMA

Vjetra
i
Breza

ČOVJEK KOJI JE PRIVLAČIO GROMOVE

Umro je
Od ljubavi.

KAKO DA POSTANEŠ VJETAR

Gri drveće
i miriši ruže
svih boja
i budi sretan

piši pjesme
i budi vjetar.

KIŠA

I kiša ima
svoje suze

kada ih prekasno
prosipa
na uvele ruže.

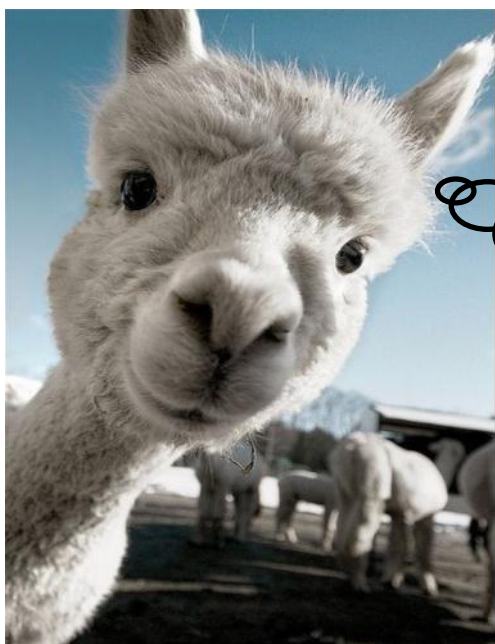
SVE ŽELJE SVIJETA

Početak patnje
tek su.

RAZOTKRIVANJE POSLOVICE...

BEZ STAROG VOLA NEMA DUBOKE BRAZDE...

U tom plemenu su svi bili složni. Pomagali su jedni drugima praviti kolibe, brati šljive, sterati veš, pjevati i veseliti se... Nije tad bilo zadruga pa da odeš kupiti šta ti duša želi, ili da možeš ko čovjek popiti pivu, što se zove „ piva pridzadrugom“. Tad si morao sve sam praviti. Trebaš sok, odeš fino i nabereš puno cvjetova zohe, zove ili zobe, zavisi kako je ko imenuje i napraviš sok. Razmutiš ga sa vodom i piješ. I danas narod to radi, taj sok se zove „ mutavac “, dugouzlazni na u, jer da je kratkosilazni, to bi bio insan sa određenim osobinama. Njive su orali pomoću rala u koje upregnu vola, i opleti. Svi su jedni drugima posuđivali volove kad je sezona oranja, jer ako nije sezona, šta će ti tuđi vo, samo da ga džaba hraniš. Ma, živjeli su skladno, nisu imali ni predsjednika, ili što današnji intelektualci kažu presjednika, ni gradonačelnika, ni ministra za okoliš... I opet im ništa nije falilo. Mnogo godina kasnije će se početi izmišljati ove funkcije, koje se u mnogim zemljama koriste za rodbinu. Bližu ili dalju. Dalju kad nestane bliže. E, to tada nije bilo. Samo čovjek. „Uzdaj se use i u svoje kljuse“, što bi rekli stari Grci, mada ja ovu poslovicu ne volim, jer se u njoj degradira konj. Jednog dana jedan htio posaditi maline, pa mu trebalo dublje uzorati. On imao mlade volove, ma ni zapeti. Volovi su se trudili, ali ne mogu. Stao on u hlad, češka se po glavi i odjednom mu na um pade da komšija ima starog vola. Zovne ga, ovaj dovede svoga vola. Zaoraše, ono, brate, duboka brazda, imaš šta vidjeti. Gleda on i reče : „Bez starog vola nejma duboke brazde“. Narod to upamti i prenese budućim generacijama, ali kao i u svakom pamćenju, nešto se promijeni, u ovoj poslovisci se izgubilo j, tako da danas glasi „ Bez starog vola nema duboke brazde “. Danas se ova poslovisca koristi kad neko hoće orati, a mladi mu volovi, pa od komšije dovede starog.

OKLEN JA OVDJE?

OBAZIRANJA...

FEDRO: Onaj Ćopić je zakon.

FEDRINICA: Koji Ćopkić?

FEDRO: Ćopić, ženo, Branko Ćopić.

FEDRINICA: Onaj iz Čaušlija, Ivin sestrić?

FEDRO: Pisac, ženo, pisac!

FEDRINICA: Tako kaži, ja odnijela na onog Ivinog.

FEDRO: Znaš li ti šta je čovjek napisao?

FEDRINICA: Meščini „Na Drini ćuprija“.

FEDRO: To je Ivo napiso, ali ne onaj tvoj iz Čaušlija, nego Ivo Andrić.

FEDRINICA: Aha, Ivo Andrić Lužanski, on je...

FEDRO: To je političar, Ivo Andrić pravi... Ista si onaj zlatar u Sarajevu.

FEDRINICA: Koji zlatar?

FEDRO: Kad je Ivo Andrić dobio Nobelovu nagradu, ovaj jedan zlatar ga prepozno i pito: „Đe si ba, ćoro, napiše li se išta?“

FEDRINICA: Asli je ovaj Ćopić napisao one „Magareće godine“.

FEDRO: Ja ko je drugi nego Branko.

FEDRINICA: Sad znam, on je napisao i „Orlovi rano lete“.

FEDRO: Ooo, što smo načítani!

FEDRINICA: Pročítala sam ja knjiga i knjiga, zato se ne mogu sjetiti.

FEDRO: Biva, ko pročíta puno knjiga, pomišaju mu se u glavi.

FEDRINICA: Tako je, ko pročíta jednu vazda će je pamtiti. Isto je i ko ima jednu ljubav u životu ko ti mene.

FEDRO: Ja sam imo žena, kad bi se ufatile za ruke, od Bugojna do Banje Luke se nigdi kolona ne bi prekinula.

FEDRINICA: Ti si meni isti Kanon, ovaj Konan, onaj ratnik.

(sebi u njedra) Da ti nije bilo mene, ne bi nikad onu stvar vidio.

DIREKTOR FESTIVALA:	SARADNICI FESTIVALA:	SELEKTOR:
Vahid Duraković	Jasmina Mlačo	Vojo Vujanović
KOORDINATOR FESTIVALA:	Melisa Sabitović	STRUČNI ŽIRI:
Sanel Ugarak	Samir Nuhić	Dr.sc. Ljiljana Čekić
PR FESTIVALA:	Almir Mujagić	Prof.dr. Sulejman Bosto
Amar Ferizović	Ermina Musić	Faketa Salihbegović– Avdagić
	Senada Milanović	ORGANIZACIONI ODBOR:
REDAKCIJA BILTENA:	Rea Vučić	Hasan Ajkunić-predsjednik
Nedžad Milanović, urednik		Senada Milanović
Vedrana Kisić, tehnički urednik	ŽIRI PUBLIKE:	Suad Velagić
Edna Supur	Almir Mujagić	Edin Čatić Bato
Ines Jusufbašić	Vlatko Glavaš	Ermina Musić
Medina Spahić	Mia Maros	Sanel Ugarak
Suad Velagić	Munevera Bešliagić	Nedžad Milanović
Mirzet Ždralović, fotograf	Vedrana Marinović	Željko Luleđija
SARADNICI BILTENA:	Edo Korjenić	Antonio Džolan
Edvin Supur	Nedim Milanović	Samir Nuhić
Lamija Mlačo	Ibrica Čustić	Amel Ugarak
Lejla Mujić	Željko Luleđija	Vahid Duraković
Šejla Sadiković	Denis Demša	UREDNICI I INTERNET
Amila Velagić	UMJETNIČKO VIJEĆE FESTIVALA:	STRANICE:
Emil Ždralović	Anto Bilić -predsjednik	Edin Čatić Bato
TEHNIČKA EKIPA:	Jesenko Muzaferija	Mulhari Agić
Senad Imamović Struja	Željko Milošević	VANJSKI SARADNICI:
Edin Čatić Bato	Ermina Musić	Maida May
Azem Duraković	Senada Milanović	Edo Korjenić
Jusuf Hozić Caci	Goran Jokić	
	Vahid Duraković	
	DIZAJN-PLAKAT-NASLOVNICA:	
	Antonio Džolan	

VAŽNI BROJEVI I SERVISNE INFORMACIJE:

POLICIJA 122– VATROGASCI 123-HITNA POMOĆ-124 PORTIRNICA KSC-a 030/509-722– AUTOBUSNA STANICA 030/251-789-MOTEL GENEX
 030/254-023-DIREKTOR FESTIVALA 030/509-720-UREDNIK BILTENA 061/796-877– KOORDINATOR FESTIVALA 061/639-647
 Preporučujemo vam da svratite na osvježenje u Caffe Look (šetalište uCentru grada) ili u Caffe HOLLYWOOD i Pizzeria LITTLE BIG (plato KSC-a)